HET VOLKSE ELEMENT IN HET NATIONAALSOCIALISME

DOOR

F. VAN SCHOPING

Index

I - Volk of natie? 2

II - De Germaanse taak en levensvisie 5

III - Levenskringloop en goddelijke kracht 7

IV - Het volk bepaalt zijn eigen lot 10

V - De innerlijke houding telt 12

VI - Wording, verval, herleving 13

nationaalsocialistische NaSoBi bibliotheek

Heruitgave van "Het volksche element in het nationaal socialisme", door F. Van Schoping

Oorspronkelijk uitgegeven door NENASU Leiden in 1933

I - Volk of natie?

Wat verstaan we eigenlijk onder het “Nederlandse volk”? Die vraag komt in de tijd waarin we nu leven steeds sterker naar voren.

Voor veel mensen – vooral voor ontwortelde stedelingen die volksvreemde ideeën hebben overgenomen – is een volk niet meer dan een politiek begrip. In hun statische, mechanische denken is een volk gewoon een verzameling mensen die toevallig binnen grenzen woont die in de loop der eeuwen door verdragen zijn vastgelegd. Volgens die opvatting kan zo’n verzameling allerlei vreemde elementen in zich opnemen en toch een volk blijven. Maar zo’n mengelmoes van mensen verdient de naam “volk” niet. Wij noemen dat een “natie”. Je behoort tot een natie als je er geboren bent of als je volgens de wet naturalisatie hebt gekregen of daarmee gelijk bent gesteld. Een natie kan dus een ratjetoe zijn van allerlei rassen. Dat geldt voor de meeste Europese naties, en zeker voor een groot deel ervan, in meerdere of mindere mate. In de Nederlandse natie leven bijvoorbeeld, naast stammen van het Noordras, ook semieten, oosterlingen, negers en halfbloeden van allerlei pluimage, maar bij ons is het aandeel van die vreemde elementen betrekkelijk klein. Veel andere naties bestaan juist uit grotere en kleinere groepen die door rasverschillen duidelijk van elkaar gescheiden zijn. Dergelijke naties kunnen een schijn van eenheid vormen, puur gebaseerd op praktische overwegingen, en ze kunnen dat een tijdje volhouden – hoe langer, hoe kleiner de vreemde groepen zijn. Als er grote groepen van heel verschillende aard in één natie zitten, kan bij verregaande decentralisatie een soort bondsstaat ontstaan met een redelijk lange levensduur; Zwitserland is daarvan het klassieke voorbeeld. Probeer je een eenheid af te dwingen die er niet is, dan krijg je toestanden zoals in België of Tsjechoslowakije. Net zoals het “geografische begrip” Oostenrijk-Hongarije het niet volhield, hebben die staten geen langdurig bestaan voor de boeg. Als vreemde elementen kleine, gesloten groepjes vormen, krijg je problemen met minderheden: etterende wonden die vroeg of laat zullen openbarsten.

Een volk daarentegen bestaat los van tijdelijke grenzen. Het is een organische eenheid die rust op ras, taal, rechtsgevoel, godsdienstige beleving, zeden en gewoonten, én op het diepe besef van de individuen dat ze samen één volk vormen. Samen met de Vlamingen vormen wij zo’n eenheid: het Nederlandse volk.

Als we de volksvreemde elementen buiten beschouwing laten – elementen die zich vooral in de grotere steden met de stadsbevolking hebben vermengd, plus hun nakomelingen – dan kunnen we stellen dat ons volk bestaat uit de afstammelingen van de Germaanse stammen die zich in de eerste eeuwen van onze jaartelling en kort daarvoor hier hebben gevestigd. Aangemoedigd door hun natuurlijke ondernemingszin of gedwongen door overbevolking in hun oorspronkelijke woongebied, trokken ze op zoek naar vruchtbare grond na vele omzwervingen ons land binnen. Ze vestigden zich als akkerbouwers: eerst langs de randen van de overstromingsgevoelige kleigebieden, later in die kleistreken zelf, en gaandeweg ook in andere delen van het land.

Vanaf die tijd tot op de dag van vandaag heeft onze plattelandbevolking zich betrekkelijk raszuiver weten te houden. In de steden daarentegen vond er wel vermenging plaats met groepen die zich daar vestigden maar niet tot ons volk behoorden. In de eerste plaats waren dat joden. Hoewel zij tot voor kort – en deels nog steeds – sterk vasthielden aan hun eigen raszuiverheid en in hun eigen gemeenschap nauwelijks vreemde elementen toelieten, is door de eeuwen heen toch herhaaldelijk joods bloed in onze Germaanse volksgemeenschap terechtgekomen. Dat zie je duidelijk aan het uiterlijk en de eigenschappen van veel

stedelijke families. Korter van duur was de vermenging met volkeren uit onze koloniën: maleiers, chinezen en negers. Hun nakomelingen vormen in een paar steden een klein percentage van de bevolking, en menig verder raszuivere familie heeft ergens in de stamboom zo'n koloniale voorouder. Ten slotte leidden de internationale contacten – vooral weer via de steden – tot vestiging en vermenging met immigranten uit andere, voornamelijk Europese volkeren. Deels waren dat rasverwante groepen (Duitsers, Scandinaviërs, Engelsen, Frankische Fransen enzovoort), deels groepen die verder van ons af stonden. Toch behoorde het grootste deel tot het Noordras – soms Arisch, soms Indo-Germaans genoemd – waartoe ook ons eigen volk behoort. Die immigratie kwam maar deels voort uit de internationale handel die Nederland dreef; een belangrijk deel was het gevolg van ons traditionele asielrecht, dat politieke en godsdienstige vluchtelingen uit alle windstreken opnam. Het gevolg was niet alleen rasvermenging, maar ook dat onze steden broedplaatsen werden van volksvreemde ideeën. Beide ontwikkelingen samen duwden typisch volkse begrippen en gevoelens – met het rasbewustzijn op de eerste plaats – naar de achtergrond.

Toch zouden die factoren alleen niet zo doorslaggevend zijn geweest als er niet nog een veel grotere ontwikkeling bij was gekomen: de opkomst van de grote steden en de daarmee samenhangende industrialisatie. Vooral de industrialisatie maakte van de arbeider een radertje in een machine, rukte hem los van de grond waar hij vandaan kwam en sloot hem op in huurkazernes. Daardoor verdween bij velen het besef dat ze een levend deel uitmaakten van het "organisch volk". Juist onder die bevolkingsgroep vond de propaganda van internationale elementen een vruchtbare bodem. De anti-volkse sociaal-democratie, met als uiterste consequentie het communisme, gedijt nergens beter dan in onze steden en boekte hier met haar onvolkse, internationale denkbeelden het meeste succes. Het verlies van rasbewustzijn valt hier grotendeels aan toe te schrijven. De andere factor – rasvermenging – wordt in de steden gelukkig nog enigszins beperkt: enerzijds door het geleidelijke uitsterven van veel stedelijke families (een proces dat door de lage kinderrijkdom van de laatste decennia sterk versneld wordt), anderzijds door de voortdurende instroom van raszuiver boerenbloed uit het platteland.

Toch kon dat de opmars van volksvreemde ideeën niet stoppen. Nieuwkomers uit het platteland belandden in een volstrekt nieuwe omgeving, namen de heersende (of opkomende) vreemde denkbeelden over en gaven – naast hun andere meegebrachte normen – ook hun rasbewustzijn op, voor zover dat er nog was. Want die stedelijke ideeën sloegen ook over naar het platteland. Hoewel ze daar meer weerstand vonden, wonnen ze toch terrein. Zo is het besef deel uit te maken van het Nederlandse volk vooral in de steden, maar ook deels op het platteland, verdwenen. Juist nu, in deze moeilijke tijden, wreekt zich het ontbreken van die door rasbewustzijn gevormde basis. Door dat gemis liggen de deuren wagenwijd open voor allerlei onvolkse experimenten en wordt een wederopbouw die past bij onze volksaard ernstig belemmerd.

Als een volk geleid wordt in overeenstemming met zijn eigen aard, ontstaan harmonieuze verhoudingen op alle terreinen van de samenleving. Van zo'n harmonie is in ons land allang geen sprake meer. Samenvattend in één woord: de kenmerkende toestand van onze tijd is "verwarring" – het absolute tegenovergestelde van harmonie. Op bijna elk gebied zien we vandaag de dag chaos en ontwrichting. Er wordt wel overal tegen gestreden, maar iedereen vecht op zijn eigen manier, meestal alleen voor een bepaalde klasse of groep, en vaak met het volksbelang als dekmantel voor eigenbelang.

Alleen het opkomende nationaalsocialisme kan – door het volksbelang écht voorop te stellen – alle goedwillenden onder één vaandel verenigen en door een gezamenlijke strijd tegen de verwording de harmonie in onze samenleving herstellen. Want het nationaalsocialisme keert zich af van alle buitenlandse

import en volksvreemde principes. Het grijpt terug op wat diep in onze volksaard leeft en – ook al is het vaak bedekt onder lagen onkruid – nog altijd in ons volksbewustzijn aanwezig is.

II – De Germaanse taak en levensvisie

Door alle eeuwen heen heeft de overgrote meerderheid van de mensen het feit dat ze op aarde leefden gewoon geaccepteerd. Ze voelden zich erbij horen in deze wereld en dachten meestal niet verder na over de grote levensvragen die anderen juist niet loslieten. Ze hadden vaak wel een vaag geloof in een leven na de dood of een hiernamaals, maar ze namen zonder veel kritiek aan wat de mensen die zij als deskundig beschouwden daarover vertelden. Het waren mensen die het leven namen zoals het kwam en voor wie een eenvoudig bestaan en een eenvoudig geloof genoeg waren om tevreden door het leven te gaan.

Daarnaast waren er mensen die de tastbare werkelijkheid van deze wereld net zo sterk voelden, maar zich tegelijkertijd bewuster waren van een geestelijke eenheid die onder al die uiterlijke verscheidenheid schuilging. Ze voelden aan dat zonder zo'n geestelijke basis deze wereld van verschijnselen in chaos zou eindigen. Daarom namen ze aan – ook al viel dat niet keihard te bewijzen – dat er een leidende, ordenende Macht achter de dingen zat die alles stuurde. Dat besef bracht met zich mee dat er een innerlijke band moest bestaan die al dat uiterlijke – inclusief de mens zelf – bijeenhield. Ze ervoeren zichzelf als deel van het grote organische geheel dat de wereld vormt en voelden daardoor ook de verbinding met de goden. Ze waren zich er bovendien van bewust dat de hele mensheid, en binnen dat geheel weer de verschillende rassen en volken, organische eenheden vormden. De belangrijkste levensopdracht van ieder mens lag daarom in de eerste plaats binnen zo'n eenheid.

Er was echter ook een derde groep: mensen die dit besef niet (meer) hadden, er niet tevreden mee waren en die met verstandelijke redeneringen antwoorden probeerden te vinden op de raadsels die de wereld aan het verstand voorlegt. Er zijn ontelbaar veel filosofische stelsels ontstaan die voor de bedenker en zijn aanhangers tijdelijk – of in hun ogen voorgoed – een oplossing boden voor de grote levensvragen, of die in elk geval de hoop wekten dat zo'n oplossing ooit zou komen. Vaak leverden die stelsels echter alleen teleurstelling op. Nog erger: ze ondermijnden het vage maar terechte gevoel van innerlijke verbondenheid door verstandelijke twijfel aan te wakkeren.

De Noord-Europese volken, waartoe wij ook behoren, maakten pas echt kennis met filosofisch denken toen het christendom werd ingevoerd en de scholastiek langzaam haar intrede deed. De scholastici wilden de kerkelijke theologie systematisch maken, begrijpen en bewijzen; of die theologie klopte lieten ze buiten beschouwing. Daarna kwam met de renaissance voor het eerst de interesse in de oude Griekse filosofen op gang. Daarop voortbouwend ontstond een overgangsperiode, tot Bacon en Descartes een nieuw tijdperk inluidden waarin twijfel het startpunt werd van alle nadenken.

Hoe meer die verschillende ideeën werden verspreid onder het gewone volk – wat in de loop der eeuwen gebeurde, zij het meestal heel oppervlakkig en incompleet – hoe meer verwarring ze veroorzaakten. Dat was vaak tegen de bedoeling van de filosofen zelf, die hun ideeën juist wilden delen om mensen meer inzicht te geven. Ze vergaten daarbij dat de meeste mensen daar helemaal niet om gevraagd hadden en het ook niet konden vatten. Mensen voelden de grond onder hun voeten wegzakken zonder dat ze er iets nieuws voor terugkregen dat houvast kon bieden.

Onze verre voorouders hadden in hun levensbeschouwing een wereldbeeld dat paste bij hun aard en dat ze zonder meer accepteerden. Het christendom bracht een nieuwe visie, maar liet door zijn aanpassing veel van het eigen, aardse karakter van ons volk intact. Openlijke twijfel werd bovendien met harde hand

onderdrukt en de verdedigers van de oude godsdienst werden bij de komst van het christendom grotendeels gedood of verdreven. Om heel verschillende redenen was er dus noch bij onze heidense voorouders, noch bij de grote massa middeleeuwse christenen twijfel over wie de mens eigenlijk was en wat zijn doel hier op aarde was. Toch was er wel een groot verschil in hoe zij tegen die levensvragen aankeken. Voor de Germanen was het leven en werken in deze wereld een taak die zij moesten vervullen. Het leven was voor hen een strijd van de bewoners van Midgard (goden én mensen) tegen de krachten die de orde bedreigden. Zolang een mens leeft – en hij blijft ook na de dood voortbestaan – moet hij die strijd aangaan. Maar wat er na de dood komt, interesseerde hem niet echt. Zijn taak, zijn strijd, zijn plek ligt hier, waar hij staat. Daar vecht hij voor het voortbestaan van zijn volk, de eer van zijn geslacht en de roem die hem zal overleven. Daarvoor strijdt hij tijdens zijn aardse leven – niet om in Walhalla of in de hemel te belanden.

Aan de christenen werd juist geleerd dat het hiernamaals het allerbelangrijkste was en dat het leven op aarde slechts een voorbereiding was op de eeuwige zaligheid. De twijfel die het filosofische denken meebracht, viel echter op vruchtbare grond. Samen met de eerder genoemde ontwikkelingen leidde dat ertoe dat naast het verzaken van het aardse – zoals de kerk predikte – ook een materialistische stroming ontstond. Die verwierp elke geestelijke achtergrond en richtte zich volledig op de bevrediging van lichamelijke behoeften en verlangens.

De uit balans geraakte Germaanse ziel zocht – bewust of onbewust – bevrediging in een van die twee uitersten. Het oude besef dat lichaam en geest een ondeelbaar geheel vormen zolang de mens een taak op aarde heeft, was vrijwel volledig verdwenen. Toch verviel niemand helemaal in een van die uitersten. Zelfs in het hart van de meest verstokte materialist blijft iets hangen van het besef dat er een geestelijke achtergrond is. En zelfs de meest wereldvreemde asceet kan de concrete werkelijkheid van deze materiële wereld niet volledig ontkennen. Want niemand kan zich helemaal onttrekken aan de materiële wereld én aan haar geestelijke achtergrond tegelijk, hoe hard materialisten enerzijds en wereldontvluchtende gelovigen anderzijds ook hun best doen. Van nature ervaren wij onszelf als één organisme dat met al zijn vermogens in deze wereld is geplaatst om hier zijn taak te vervullen: daden verrichten die te maken hebben met onze plichten tegenover onszelf, ons gezin en ons volk.

In het verlengde van wat in het eerste deel aan de orde kwam, moeten we nu de vraag beantwoorden: wat is de taak van de Germaanse mens ten opzichte van zijn volk?

III – Levenskringloop en goddelijke kracht

Voordat we die taak verder uitdiepen, moeten we eerst stilstaan bij de wereld waarin die taak moet worden vervuld. Dat is de wereld van de materiële verschijnselen. Alleen via concrete handelingen kunnen we uitvoeren wat onze taak van ons vraagt. Al onze gevoelens en gedachten krijgen pas echte impact als ze een materiële vorm aannemen – hoe subtiel die vorm ook is, zoals een veelbetekenende blik of een muziekstuk.

Om onze taak hier op aarde te vervullen, hoeven we in principe alleen te doen wat ons innerlijk als juist aanvoelt – zolang we niet zijn besmet door valse ideeën die ons oorspronkelijke, zuivere gevoel hebben verwrongen. Bij de meeste mensen is dat helaas in meerdere of mindere mate gebeurd. Daarom moeten we onze taak goed kennen, zodat geen verkeerde voorstellingen ons ervan weerhouden onze plicht te doen. Om die taak te begrijpen, moeten we eerst helder krijgen wat die materiële verschijnselen om ons heen eigenlijk zijn. We worden er constant mee geconfronteerd: we leven in een constante stroom van veranderende vormen die alle delen van de natuur beslaan. Steeds ontstaan nieuwe vormen, die een tijdje actief zijn – of soms schijnbaar helemaal niet – en daarna weer verdwijnen. Je kunt die verschijnselen gewoon accepteren zoals ze zijn. Maar je kunt ook verder kijken en vragen naar de oorzaak van hun ontstaan en waarom ze blijven bestaan. Dan kom je onvermijdelijk tot de conclusie dat er krachten moeten zijn die zowel het ontstaan als het in stand houden verklaren, én de veranderingen daarin aansturen.

Die kracht – die we alleen aan haar effecten kunnen waarnemen – heeft mensen op allerlei manieren proberen te benoemen. Sommigen noemen haar de Natuur (vaak om alles bovennatuurlijks af te wijzen). Anderen spreken van het Universele Leven, de Goddelijke Geest, of gewoon van God. Maar dat zijn geen verklaringen; het zijn slechts namen voor iets ongrijpbaars, iets wat meestal niet meetbaar of aantoonbaar is – en dus onbewijsbaar – maar daarom niet minder reëel. Van een paar uitingen van die kracht hebben we concrete namen gegeven: warmte, elektriciteit, zwaartekracht, aantrekkingskracht. Dat zijn slechts enkele manifestaties van de alles doordringende kracht die we met materiële middelen wel kunnen aantonen en deels meten. We hebben zelfs geleerd sommige ervan op te wekken, maar het wezen ervan blijft een mysterie.

We hebben het ‘hoe’ van veel verschijnselen ontdekt, vaak ook het ‘waardoor’, maar het ‘waarom’ blijft voor iedereen verborgen.

Neem warmte: we weten dat die trillingen van bepaalde snelheden in de lucht veroorzaakt. Bij elektriciteit vermoeden we iets soortgelijks in een hypothetische ether. Leid je een elektrische stroom door een draad die om een weekijzeren kern is gewikkeld, dan ontstaan krachtlijnen die ijzerdeeltjes aantrekken. Maar al die kennis blijft aan de oppervlakte. Nog niemand heeft kunnen zeggen: dit is wat elektriciteit werkelijk ís, of wat een andere energievorm in essentie inhoudt. Nog veel minder begrijpen we wat ‘leven’ precies is – dat wat zich manifesteert in planten, dieren en mensen. Of hoe al die verschillende levensvormen ontstaan. Waarom groeit uit de ene kiemcel een eikenboom, uit een andere een kever of een olifant? Waarom wordt de ene mens gedreven door hoge idealen en de andere een onverbeterlijke crimineel? We weten het niet, we kunnen het niet bevatten en we zullen het waarschijnlijk nooit bevatten.

Er is natuurlijk een materialistische verklaring: alles komt neer op chemische processen. Maar dat verschuift het probleem alleen maar. Want wat zijn chemische processen dan in wezen? Wat ligt er ten grondslag aan die aantrekking en afstoting die chemische veranderingen veroorzaken? Bovendien: zijn chemische reacties niet eerder een gevolg of een voorwaarde dan een echte oorzaak? Denk aan de maag: waarom verteert die zichzelf niet door de maagsappen zolang hij deel uitmaakt van een levend organisme, maar gebeurt dat wel zodra je hem eruit haalt?

Dat chemische processen materie veranderen, staat vast. Dat ze organismen kunnen vernietigen als er geen tegenkrachten zijn, zien we dagelijks. Maar dat willekeurige chemische invloeden een complex organisme kunnen opbouwen en in stand houden, is volstrekt ongeloofwaardig.

Tegenover de materialistische visie – die de stof centraal stelt en alles reduceert tot chemische werking – staat de opvatting dat elk atoom, elk stofdeeltje een manifestatie is van kracht. Materie in pure zin is dan eigenlijk illusoir; alles wat we waarnemen zijn kristallisaties van geopenbaarde krachtcentra. Zonder ons vast te pinnen op één theorie kunnen we in deze tijdelijke wereld verschillende uitingen zien van die ondefinieerbare allesdoordringende kracht.

De eerste uiting is het vormen van materie tot elementen en chemische verbindingen.

De tweede uit zich in drie fasen: het scheppen van organismen, het in stand houden ervan en het weer oplossen in hun chemische bestanddelen.

Vooral die derde, drievoudige uiting heeft altijd centraal gestaan in de religieuze denkbeelden van het Noordras.

In de Germaanse mythologie is Wodan de schepper van de eerste mensen, hij vult zijn aanhangers met strijdlust en brengt uiteindelijk de dood aan wie hun taak op aarde hebben voltooid, zodat ze terugkeren naar hun bron en Walhalla binnengaan. Nog duidelijker uitgewerkt vinden we dit in de godenleer van de Arische hindoes. De Trimurti bestaat uit Brahma de Schepper, Wishnoe de Onderhouder en Shiwa de Vernietiger – de drie grootste krachten die uit het Ongeopenbaarde naar voren treden. Dit is dezelfde oeroude Noordse voorstelling: elk bestaan, elke vorm, elk organisme doorloopt drie fasen. Dat zien we overal om ons heen: alles heeft een begin, een duur en een einde; een ontstaan, bloei en verval; een opkomst, hoogtepunt en neergang. Als we die vormende, onderhoudende en vernietigende kracht erkennen als de basis van alle verschijnselen, kunnen we er een vierde fase aan toevoegen: de fase van rust, van teruggetrokken zijn, om daarna door nieuwe schepping de kringloop te hervatten. Dit cyclische proces is wat we de wet van de Goddelijke werkzaamheid in de materie kunnen noemen – de grondwet waaraan alles in de schepping onderworpen is.

Kijken we naar onze aarde of ons zonnestelsel, dan had dat in een onvoorstelbaar ver verleden een begin. Het zal eeuwen, misschien miljarden jaren duren, maar uiteindelijk eindigt het en wordt het vernietigd – net zoals astronomen dat bij andere sterrenstelsels hebben waargenomen. In planten zien we ontkiemen, groeien, bloeien en afsterven. Soms volgt dat het jaarkring, soms strekt het zich uit over langere tijd. In gematigde en koude gebieden herhaalt zich jaarlijks het patroon: schijnbare dood in de winter, ontwaken en bloei in de lente, volle groei en vrucht in de zomer, verval in de herfst. Bij dieren en mensen zien we dezelfde cyclus: geboorte, leven, ouderdom, dood. Ook hier is er een parallel met wakker worden, actief zijn, indommelen en slapen – een tijdelijke terugtrekking van de werkende krachten, gevolgd door een nieuwe start bij dageraad.

Het Noordras zag in de zonneloop het grote symbool van dit universele proces. De hoogste God – waaruit alle andere goden slechts aspecten waren, dus in wezen de enige God – werd voorgesteld als de ‘hemel’. Alles buiten de geschapen wereld was God. In de hindoeïstische Veda’s vinden we nog Dyaus, de hemel of lichthemel, ook Dyaus pitar ‘Hemelvader’. De naam gaat terug op het oude Arische Djêus, dat Hemel of Lichthemel betekende. De Griekse Zeus is ermee verwant en betekent in samenstellingen vaak ‘hemel’. Het Latijnse Jupiter (Diespiter) betekent eveneens Hemelvader – nog duidelijk te zien in sub Jove: onder de hemel. Bij de Germanen heette deze oppergod Ziu, Tyr of Tiw – allemaal afgeleid van Djêus. Na een vermoedelijke hervorming in de oertijd werd hij verdrongen door Wodan, maar zijn naam leeft voort in dinsdag.

De zon was de belangrijkste hemelverschijning. Haar stralen waren een gave van de hemel; zij vertegenwoordigde als eerste de Hemelgod. De Zonnegod – de belichaming van de Goddelijke kracht die via de zon werkte – stond hoog in aanzien, juist omdat haar dagelijkse en jaarlijkse cyclus zo treffend overeenkwam met de universele kringloopwet. Daarom werd de zonneloop het symbool van die wet. Bij alle Noordrassen vinden we de Zonnegod terug als centraal figuur in de zonnemythen: verhalen over geboorte, leven, ondergang, verblijf in de onderwereld en herrijzenis van een god, godin of held.

In de negentiende eeuw, toen men trots was op de ‘ongekende hoogte’ van het menselijk denken en meende bijna alle raadsels van de geest en de natuur te hebben opgelost, keek men neerbuigend neer op de ideeën van onze voorouders. Men hing vast aan het evolutiedogma: hoe verder terug, hoe primitiever, onwetender en kinderlijker. Wel erkende men dat sommige perioden pieken lieten zien, maar dat waren slechts schommelingen in de golfbeweging van de vooruitgang. Mensen bleven altijd ‘kinderen van hun tijd’. Onze voorouders zouden fantasierijke kindertjes zijn geweest die verhaaltjes verzonnen om de natuur te verklaren en die fabels vervolgens als waarheid slikten.

Wie die negentiende-eeuwse arrogantie achter zich laat en met een open, zoekende houding duikt in wat ons van hun gedachten is overgeleverd, ontdekt een diepe geestelijke wijsheid, een intuïtief begrip van Goddelijke mysteries en een inzicht dat in onze tijd nauwelijks meer te vinden is. Dicht verbonden met de natuur werd die voor hen een levende openbaring. Onbelast door bergen overbodige kennis lazen zij beter in het ‘boek der natuur’ dan de meesten van ons nu. Hoogmoedig schouderophalen past ons dus niet als het om de wijsheid van ons voorgeslacht gaat. Integendeel: we moeten hun natuurverbondenheid zien te herwinnen, om zo een dieper en zuiverder begrip te krijgen van het wezen der dingen dan de heersende...

IV - Het volk bepaalt zijn eigen lot

Het verloop waaraan elk verschijnsel in deze materiële wereld onderworpen is, geldt ook voor het verschijnsel dat wij ‘volk’ noemen. Een volk is een organisch geheel waarvan de mensen, mensengroepen en individuen die erbij horen de organen en bouwstenen vormen. In plaats van dit grotendeels verloren gegane bewustzijn heeft men de intellectuele redenering willen invoeren dat een volk een samenleving is: een willekeurige verzameling mensen die, om moord en doodslag te voorkomen en de ‘strijd van allen tegen allen’ te temperen, door een ongeschreven ‘sociaal contract’ met elkaar verbonden zijn. De nieuwe tijd brengt nu het oude, juistere begrip weer naar voren. Een volk als organische eenheid is onderworpen aan de wet van ontstaan – bestaan – vergaan. Maar daarbij speelt nog een andere factor mee dan bij het organisme ‘mens’.

Van de mens is terecht gezegd: niets is zekerder dan de dood, maar niets onzekerder dan het uur ervan. Al is dat uur onzeker, de levensduur blijft toch beperkt tot een aantal jaren. Op enkele uitzonderingen na – de jong gestorvenen buiten beschouwing latend – ligt de grens bij zeventig, tachtig of hoogstens negentig jaar. Geen enkele kracht die de mens inzet, kan die uiterste grens noemenswaard verlengen. Bij een volk ligt dat anders. Zolang er in een volk jonge krachten opstaan, zolang de geest van een volk zuiver blijft, zolang vreemde, decadentiebrengende invloeden worden geweerd, kan een volk een eeuwig bestaan tegemoet zien – in die zin dat het onvermijdelijke eindpunt steeds verder wordt opgeschoven. Maar zodra het tegenovergestelde gebeurt – als een volk zijn hoge roeping om één geheel te zijn vergeet, als de band met de goden verloren gaat en de geestelijke basis voor denken en voelen daardoor wegvalt, als onvolkse denkbeelden binnendringen en volksvreemde elementen gaan overheersen – dan nadert het eindpunt met alarmerende snelheid.

Bij de mens is het eindpunt vrijwel statisch als het gaat om geestelijke invloeden; die hebben er nauwelijks vat op. Bij volken is het dynamisch en juist afhankelijk van het wel of niet optreden van geestelijke impulsen. Natuurlijk blijft daarnaast altijd de mogelijkheid bestaan van materiële vernietiging door onweerstaanbare krachten van buitenaf. De verlenging of verkorting van een volksbestaan van binnenuit – door het wel of niet werken van geestelijke krachten – betekent dat er in een volk geestelijke ‘ups en downs’ kunnen zijn: dat een volk schijnbaar op de rand van de afgrond staat, maar door een innerlijke opleving het eindpunt weer kan opschuiven. Met andere woorden: een volk krijgt bij zijn ontstaan zijn lot in eigen handen. Dat wisten onze voorouders beter dan wij. Zij twijfelden niet aan de ‘Godenschemering’ waarbij hun goden – en tegelijk met hen zijzelf – zouden ondergaan. Maar die ondergang zou pas komen als het schip Naglfar gereed was. Dat schip zou onder meer gebouwd worden uit de vingernagels van doden die onverzorgd, met ongeknipte nagels, begraven werden. Als het zover gekomen was dat men, afdwalend van de leer en gebruiken der voorvaderen, zijn doden niet meer verzorgde, dan was het einde nabij.

De geschiedenis heeft inderdaad geleerd dat Germaanse volken die zichzelf verloochenden – die hun eigen geestelijke waarde niet meer beseften, hun Goddelijke roeping niet meer begrepen en zich aan vreemde invloeden onderwierpen – niet meer in staat waren zich als volk te handhaven. Een voorbeeld is de ondergang van de Wandalen. Van omstreeks 600 v.Chr. tot 100 n.Chr. zat dit boerenvolk aan de middenloop van de Oder. Voortgestuwd door opdringende stammen trok het in de eeuwen daarna zuid-

oostwaarts naar Hongarije. Een eeuw later werd het westwaarts gedrongen en trok het – andere Germaanse elementen in zich opnemend – door Zuid-Duitsland en Frankrijk naar Spanje.

Daaruit na een twintigtal jaren verdreven door de opdringende West-Goten, stak het over naar Afrika. Daar meende het eindelijk een duurzaam rijk te kunnen vestigen. Inderdaad bleef het Wandalenrijk van 429 tot 534 bestaan. In die tijd ontaardden de in de strijd met natuur en mensen geharde Germanen. Ze leefden nu in een land waar ze zonder grote inspanning in hun levensonderhoud konden voorzien. Bovendien werden ze vanuit hun boerenbestaan plotseling ondergedompeld in het genot en de verleidingen van de grote Middellandse-Zeesteden, wat de ontaarding nog versterkte. Hun stootkracht was nog zo groot dat ze tot halverwege de vijfde eeuw expedities naar Italië, Sardinië en Corsica ondernamen. Maar toen Justinianus van Byzantium in 534 zijn veldheer Belisarius tegen het Wandalenrijk liet optrekken, was de innerlijke kracht van het volk gebroken. Verzwakt door binnenlandse onlusten kon het de betrekkelijk kleine expeditie niet meer weerstaan.

Het volk dat van zijn geestelijke en materiële basis was losgeraakt, was gedoemd ten onder te gaan – en met een kleine stoot van buitenaf gebeurde dat ook. Anderzijds zijn er meer dan genoeg bewijzen dat een neerwaartse spiraal nog op het laatste moment kan worden omgebogen. We hoeven daarvoor niet ver te zoeken. Duitsland spreekt in dit opzicht boekdelen voor wie de geestelijke en materiële geschiedenis van dat land onbevooroordeeld bestudeert.

V – De innerlijke houding telt

Zo is het dus de innerlijke houding van de volksgenoten die van doorslaggevende betekenis is voor het voortbestaan van een volk. En daarom is het ook van het grootste belang hoe iedere volksgenoot zijn taak ten opzichte van dat volk ziet. Leeft hij volledig in de wereld van het materiële – dat wil zeggen: is zijn hoofd en hart gericht op het materiële en kan hij daar niet bovenuit stijgen – dan vormt hij een gevaar voor zijn volk. Hij haalt dan, zonder hogere beginselen in acht te nemen, automatisch volksvreemde denkbeelden, praktijken en personen binnen en draagt eraan bij dat deze de volksziel vergiftigen.

Een gezond Germaans volk weigert denkbeelden als het marxisme te aanvaarden. Het is wars van wapens als de klassenstrijd, die volksverdeeldheid brengt in plaats van volkseenheid. Het zal velen die thans zonder meer genaturaliseerd worden nooit als volksgenoten erkennen. Dat het een en ander in Nederland wel mogelijk was, bewijst hoe ver ons volk – of in elk geval de regerende kaste – al is afgegleden.

Leeft een mens bijna uitsluitend in hogere sferen en zoekt hij, op zoek naar eigen heil, geheel voor zichzelf, dan is hij waardeloos voor zijn volk. Heeft hij zijn evenwicht bewaard of hervonden, dan zal hij ontdekken dat zijn taak ligt in het in stand houden en tot de hoogste kracht ontplooien van de grotere organische eenheden waarvan hij deel uitmaakt – en daaronder neemt zijn volk de eerste plaats in.

Gelukkig zijn er in ons volk nog velen die met geloof en vertrouwen in de goden – bewust of onbewust – Hem hebben gevonden. Daardoor zijn zij zich ook bewust van hun taak en zien zij die taak juist in deze materiële wereld: levend en strijdend voor hun volk. Hoe zij tot dit inzicht zijn gekomen, hoe zij het Godsvertrouwen dat eraan ten grondslag ligt hebben verworven, doet weinig ter zake. Vele wegen leiden naar God. Het kan evenzeer gebeuren langs de weg van filosofische beschouwing, door mystieke verlichting, door ceremoniële wijding als door de eenvoud des harten. Maar het gaat niet om de bewandelde wegen – die, het zij erbij gezegd, niets met christendom of heidendom als zodanig te maken hebben, want men vindt ze in beide terug. Waar het om gaat, is voor de zoekers zelf het doel dat zij willen bereiken. En voor hun volk gaat het erom: wat doen zij voor dit volk met de vermogens die zij door innerlijke ontplooiing hebben verworven?

Voelen zij zich één met hun volk, willen zij dit dienen, willen zij de geest van het volk levend houden, dan zijn zij het wier geestelijke stuwkracht het volk doet voortbestaan. Dan zijn zij de kampioenen tegen verwording, verval en ondergang. Dan zijn zij de geestelijke leiders die het volk tot grootheid zullen brengen.

VI - Wording, verval, herleving

Ons volk is een organisch gegroeide eenheid, bestaande uit Nedersaksische, Friese en Frankische stamdelen. Allemaal behoren ze tot de Germanen, die op hun beurt weer een aftakking vormen van het grote Noordras. Dat Noordras heeft in de loop der eeuwen het grootste deel van Europa en grote gebieden in Azië bevolkt en heeft in latere tijden belangrijke delen van andere continenten gekoloniseerd. Wanneer de eerste Germaanse stammen ons land betraden, staat niet vast; vermoedelijk enkele eeuwen voor onze jaartelling. Van de rassen die hier daarvoor leefden, is – behalve archeologische vondsten – niets of weinig bekend. Bij de verovering door de Germanen zullen die oorspronkelijke bewoners grotendeels omgekomen of verdreven zijn en voor een kleiner deel door de nieuwe bevolking zijn geabsorbeerd.

De Germanen vestigden zich hier als akkerbouwers en brachten met zich mee hun uiterlijk, hun taal, hun wereld- en levensbeschouwing, hun zeden, gebruiken en gewoonten. Maar zij hebben zich niet in ongestoord bezit daarvan kunnen verheugen.

Eerst kwamen de Romeinen en drukten, met hun gedeeltelijke overheersing, hun stempel op het volksleven. Sporen daarvan zijn soms nog tot op de dag van vandaag terug te vinden. Na de ineenstorting van het Romeinse Rijk en ten gevolge van de daarmee gepaard gaande volksverhuizingen kwamen zich hier nieuwe stammen vestigen. De Friezen behielden hun woonplaatsen langs de kusten van de Noordzee; vanuit het oosten drongen de Nedersaksers ons land binnen en vanuit het zuiden de Franken. Deze laatsten vormden onder Karel de Frank een groot rijk, waaraan ook de overige delen van Nederland werden onderworpen. De geheel geromaniseerde vorst voerde, zuiver op staatkundige en nuttigheidsgronden, het christendom te vuur en te zwaard in. Hij ontzag zich niet om zijn doel te bereiken 4500 vreedzaam door hem bijeengeroepen Saksische edelen en skalden – de steunpilaren van het heidendom, maar ook van het Saksische volksbewustzijn – verraderlijk te overvallen en te vermoorden.

Met het christendom kwamen tal van opvattingen en denkbeelden die de Germanen vreemd waren en niet met hun geaardheid harmonieerden. Maar het christendom zelf paste zich aan: het kerstende tal van heidense opvattingen en gebruiken en liet voor een deel datgene wat tot het Germaanse volkswezen behoorde, in de kern ongerept. Niet alleen wat allerlei denkbeelden en gewoonten betrof, want ook allerlei instellingen die hun oorsprong hadden in het gebonden, organische denken van onze voorouders, konden blijven bestaan of zich verder ontwikkelen. Wij noemen slechts de markgenootschappen en de gilden. De eersten bestaan hier en daar tot op de huidige dag voort; de laatsten verdwenen met de Franse Revolutie, omdat zij in de steden bestonden, waar de revolutionaire denkbeelden het eerst en het verst doordrongen.

In de Middeleeuwen vormde Nederland nog geen eenheid. De Tachtigjarige Oorlog smeedde echter de verschillende bestanddelen van hetzelfde ras die ons land bewoonden aaneen. Kort daarop begon echter al het verval. In de eerste plaats kwam met de 'Gouden Eeuw' een tijd van al te grote materiële voorspoed, althans in de steden, en een steeds sterkere strooming naar materieel bezit. Tegelijkertijd bracht het veldwinnende humanisme hier de denkbeelden die de individuele mens in het centrum plaatsten. Daarnaast kwam er een stroom van deels rasverwante, deels volksvreemde elementen ons land binnen.

Nederland werd het door de humanisten zo geprezen 'asiel', maar gaf daardoor steeds meer van zijn eigen volksaard prijs. De geestelijke verwording die bij alle volken om ons heen in de laatste eeuwen plaatsvond, voltrok zich ook in ons land. Meer en meer werd het volkse losgelaten; alles wat gebaseerd was op de organische volksgedachte, werd geleidelijk geliquideerd. Al wat onvolks was en uit het buitenland kwam, werd hier gretig opgenomen, of het nu wereldbeschouwingen waren of neger-muzikanten. Wij gingen mee de afgrond in.

We staan nu op een keerpunt. Overal, zowel in Nederland als in Vlaanderen, zien wij een opleving van het nationale besef, een drang naar eenheid, een groeiend bewustzijn van volksverbondenheid, een streven naar religieuze verdieping – kortom, een verlangen naar al datgene wat ons volk tot een volk stempelt. Het Nederlandse volk is nog niet weggevaagd uit de rij der volkeren en dat hoeft ook niet te gebeuren, als er voldoende volksgenoten zijn die hun taak als Nederlander begrijpen, die het organische verband zien dat onze volksgenoten samenbindt, die van ons ontwortelde volk weer een waarachtig volk willen maken en die, met vertrouwen in de goden, zichzelf daarvoor willen geven. Dat zijn zij die de goden – en daardoor hun taak hier op aarde – gevonden hebben.

Die op ons rustende taak is het handhaven van ons volk, door het te ontdoen van alle vreemde bestanddelen die de volksziel hebben vergiftigd, opdat in afzienbare tijd Nederland, door eigen kracht daartoe in staat, weer een plaats kan innemen te midden der overige – naar wij hopen eveneens herrezen – stamverwante volken om ons heen.

F. v. SCHOPING

nationaalsocialistische
NaSoBi
bibliotheek